

Medjay a Morálka

Červený deň

Autor	Vydavateľ	Licencia	Vydanie	Autor obálky
Stanislav Hoferek	Greenie knižnica	CC-BY-NC-ND	Prvé (2026)	Stanislav Hoferek

O knihe

Šiesta poviedka zo série Medjay a Morálka je odlišná od iných poviedok. Súvisí so science-fiction tematikou a zombie apokalypsou, ale odohráva sa v nemocnici, nie v pustine. Ukazuje morálku Morálky a silu slov v svete, kde sú dôležité silné ruky. Červený deň navyše nie je o veľkých udalostiach vo veľkom svete, ale rozpráva krátke príbehy o požiadavkách úplne obyčajných ľudí v nehostinnom svete.

Medjay a Morálka: Červený deň

Pamätá si bolesť. Stratu rúk, myšlienok, nervov a budúcnosti. Morálka, ktorá používa túto skratku z morálnej podpory ako vlastné meno, leží na najlepšej posteli, akú si pamätá. Je to posteľ nemocnice. Má zdvihnuté nohy, čo pre ňu nepredstavuje problém, a je napojená na hadičky. Krv jej odoberajú z pleca.

„Ako ti je?“ pýta sa doktor Morálky.

„Bude v poriadku? Uzdraví sa?“ pýta sa prestrašená Morálka.

„Uvidíme. Teraz musíš myslieť hlavne na seba.“

„On ma zachránil. Už toľkokrát!“ pripomína Morálka.

„Urobím, čo budem môcť.“ hovorí doktor.

Biele steny nie sú tak biele ako kedysi. Stále ale ide o jedno z najkrajších miest. Stará nemocnica na periférii dávno zničeného mesta. Morálka v nej leží, nenavyknutá na ničnerobenie. Doktor jej dáva vodu s pomocou slamky. Ona už nechce piť, ale musí. Roztok vody, kofeínu a bližšie nešpecifikovaných látok sa vymieňa za krv z jej žíl.

„Si statočná, vieš o tom?“ posmeľuje ju doktor.

„Len ležím.“

„Tvoja krv je vzácna. Prežila si uhryznutie. Máš imunitu. Možno nie kompletnú a nie na všetko, ale pri dostatku času vieš pomôcť mnohým ľuďom.“

Morálka si spomína na posledný týždeň. Dostala sa do mesta spolu s Medjayom. Nikto ho nechránil proti živým, len proti mŕtvym. Hordy nemŕtvych útočili na statočných obrancov. Nikto nečakal na smrť. Každý muž i každá žena bojovali. Pušky, lopaty, čokoľvek bolo treba. Hrdinovia so skúsenosťami a s odvahou, ktorí mali proti hordám zombie jednu veľkú nevýhodu. Nedostatok. Personálu, streliva, jedla či zbraní. Nie však spomínanej odvahy.

Niektorí padli. Smrť zubami tých, ktorí sa už neradia medzi živých ľudí. Do toho škrabance či zranenia spôsobené ťahaním. Pamätá si, ako Medjay schytil stoličku a zaháňal sa s ňou, keď mu z ruky vypadla mačeta. Schytil niekoľko rán zubami, ale ochránil ju.

V ten deň a v následnú noc boli pohryzení skoro všetci. Aj Morálka priložila ruku k dielu. Teda nohu. Snažila sa odkopávať od seba i od ostatných zombíkov. Párkrát spadla, ale vždy bol pri nej niekto s mačetou alebo stoličkou, kto ju chránil.

Doktor hovorí o inkubačných dobách. Ako dlho bude trvať, kým sa človek prestane správať ako človek. Nie sú to žiadne zložité čísla. Tri alebo štyri dni, hlavne na základe počtu zásahov.

„Je ti jasné, že by som mal dostať prvú dávku, však?“ pýta sa doktor.

„Ako prvú dávku?“ pýta sa nechápavo a veľmi unavene Morálka.

„Som doktor. Viem, čo a ako funguje. Ak sa mám starať o ďalších, musím žiť. Máme rovnakú krvnú skupinu.“

„Chcem zachrániť Medjaya.“

„Aj ja. Jeho i ostatných.“

Morálka rozmýšľa nad všetkým, aj nad svojím menom. Keď už má meno Morálka, tak čo je morálne správne? Podľa čoho si vyberať? A mala by o živote ostatných rozhodovať ona, alebo niekto za ňu?

„Rozumiem tvojmu strachu a tvojim prianiam. Chceš zachrániť veľkého bojovníka, ktorého poznáš dlho a dobre. Ale tvoja krv má limity. Ak jej dáš priveľa, zomrieš. A zistiť, ktorá časť tvojej krvi najlepšie pomáha proti premene na nemŕtvych, je náročné. Sám to neviem, ale mám najbližšie k tomu, aby sa to podarilo. Musím žiť.“

„S plnou slušnosťou a vážnosťou, chápem tvoju úlohu. Ale chcem zachrániť Medjaya. Chcem, aby mohol žiť a mohol aj ďalším pomáhať tak, ako pomáha mne. Dám prednosť jeho životu pred mojím.“

„Ty máš väčšiu cenu. Viem, že to teraz nechceš počuť, nie takými slovami. Ale máš imunitu. Máš kľúč k tomu, aby sme mohli prežiť všetci.“

Doktor ukazuje ďalšie lôžka. Deväť ďalších ľudí leží. Všetci sú pre istotu priviazaní silnými lanami k posteliám.

„Koľko ľudí bude žiť tak ako doteraz?“

„To neviem povedať. Najlepšie by bolo, keby ich tvoja krv dokázala vyliečiť. Ale to je veľmi, veľmi ťažké.“

„Chcem zachrániť čo najviac ľudí.“

„Tak myslí aj na seba. Prvá zásada pri zdraví. Chráň seba. Ak zomrieš, nikomu nepomôžeš. A ak zoslabneš, tak bude trvať veľmi dlho, kým budeš môcť hocikomu pomôcť.“

„Prialo by som si to naopak. On by určite žil a ja by som čakala, čo sa so mnou stane.“

„Z neho by bolo viac krvi. Prepáč, viem, že som niekedy málo empatický. Nesmieš zomrieť ty a nesmiem zomrieť ja. Potom môže byť prioritou on. Je to skvelý bojovník a priateľ. Teraz nehýb telom. Nerozprávaj.“

„Čo sa stalo?“

„Prekročila si bežnú dávku pre muža. Ty si žena a máš menej krvi, pretože ti žiadna neprúdi v rukách. Teraz oddychuj, nerozprávaj.“

Morálka chce vstať. Dostať svoju krv do Medjaya. Nepočúva návrhy doktora a pokúša sa vstať. Koordinácia je strašná a rýchlo padá na zem.

„Hej, zodvihni ju a daj zdroj na lôžko!“ volá doktor na svojho pomocníka a vychádza von. Do rúk si berie cigaretu a zapalovač.

Pomocník ju jemne zdvíha a ukladá. Len čo je s ňou sám, prehovára na ňu.

„Pomôž mojej dcérenke. Urobím pre teba všetko. Len jej pomôž!“

Pre mladú ženu je to zvláštne. Úplne cudzí človek od nej chce, aby zachraňovala niekoho, o kom nevie vôbec nič, i keď jej žiadna sila neostáva. Morálka neodpovedá.

Pomocník berie nazbieranú krv. Hadičky s červenou tekutinou už vtekajú do ženy mladšej od bezrukej hrdinky. Dievča sa začína metať. Krv jej stav zhoršuje a prichádzajú nové bolesti.

„Čo sa deje? Čo sa stalo? Ty budeš žiť! Počuješ? Budeš žiť!“

Doktor, ktorý sa vracia z pauzy na cigaretu, okamžite napomína svojho pomocníka.

„Tak vzácny zdroj a ty ho mrháš!“

„Je to moja dcéra. Ona musí žiť.“

„Podľa reakcie má úplne inú krvnú skupinu. To ti mohlo napadnúť. Vieš vôbec čítať, ty tupec? Vieš, čo si urobil?“

„Ale ona musí žiť.“

„Neviem, koľkých ľudí si teraz zabil. Ale vedz, že si práve o svoju dávku prišiel!“

Doktor a jeho asistent sa dostávajú do hádky. Medjay, ktorý leží nablízku, si to všíma. Chce prehovoriť. Jeho hlas je však veľmi slabý.

„Doktor, daj mojej žene niečo z tvojej krvi. Ak sedí skupina, tak pomôžeš ty jej a ona tebe. Ona potrebuje krv a ty tiež. Vymeňte si jej, koľko sa dá.“

„Ale ja svoju krv potrebujem,“ odpovedá mu doktor.

„Ak jej nič zo svojej nepohryzenej krvi nedáš, tak ju z teba vymačkám. Ty uhryznutý nie si, tak to využij. Ty jej krv nepotrebuješ.“

„Však nevieš ani chodiť.“

„To nevadí. Mačkať viem. Ak to spravíš, zaslúžiť si žiť. Ak nie, zaslúžiš si zomrieť.“

Doktor si sadá a berie do rúk sťahovaciu pásku na ruku a všetko potrebné k odberu zo svojej ruky.

Po pár dňoch a náročnej práci v ťažkých podmienkach žijú všetci, ktorí žiť môžu. Len štyri úmrtia. To sa v týchto časoch hodnotí ako úspech. Všetko na základe úplne inej krvnej skupiny. Doktor, Morálka a väčšina ostatných sú vyčerpaní, ale živí. Pri zmysloch. Väčšina je šťastná, pretože niekedy netreba veľa k šťastiu. Navyše len jediný človek neustále plače. Ten, kto prišiel o ženu, dve staršie dcéry a teraz i tú najmladšiu. Hlava rodiny, ktorá je bez rodiny.

Plače, sťažuje sa, nie vždy sa dobre sústreďí, ale snaží sa učiť. Raz aj on bude doktor. Niekedy sa z asistentov stávajú doktori na základe pozorovania. A inokedy sa z obyčajných ľudí stávajú hrdinovia. A hrdinky.

„Aké to je? Počuť, že máš obrovskú cenu?“ pýta sa Medjay Morálky.

„Vieš, že vlastne zvláštne? Čakala som, že vždy budem niečo menej, od tej nehody. Vždy budem tá záťaž, tá nedôležitá, o ktorú sa treba starať. A teraz, keď je to na chvíľu iné, tak to so mnou nič nerobí. Jednoducho žijem. Si moja podpora.“

„Aj ty si moja podpora. Doslovne,“ hovorí Medjay a rozmýšľa, ktorú časť divočiny navštívi spolu s jej nateraz drahou manželkou.

Pomocník si prezerá svoje ruky. Morálka pozná jeho trápenie. Vie, že v ideálnom mieste by sa všetky testy dali urobiť ľahko a rýchlo. Oveľa menej ľudí by zomieralo, keby boli miestni doktori so skutočným vzdelaním a vybavením. Vie tiež to, že každý chce zdravie, imunitu a bezpečie, ale nie každý sa k tomu môže dostať.